

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: R.L., zastoupeného Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň**, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2010, čj. KRPP-15212-2/ČJ-2010-0300DP,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 30.7.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru služby dopravní policie Plzeň, ze dne 10.6.2010, čj. KRPP-15212-2/ČJ-2010-0300DP, a rozhodnutí Policie ČR, Městského ředitelství policie Plzeň, policejního orgánu Obvodního oddělení Plzeň-střed, ze dne 14.4.2010, čj. KRPP-84024/ČJ-2009-030517.

Rozhodnutím ze dne 10.6.2010, čj. KRPP-15212-2/ČJ-2010-0300DP, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor služby dopravní policie Plzeň, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Městského ředitelství policie Plzeň, policejního orgánu Obvodního oddělení Plzeň-střed, ze dne 14.4.2010, čj. KRPP-84024/ČJ-2009-030517, jímž byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci

pravomocného rozhodnutí o přestupku ze dne 11.8.2009 v blokovém řízení a obnova řízení nebyla povolena, neboť nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o přestupcích“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ nebo „spr. ř.“) [§ 51 zákona o přestupcích].

Bodové hodnocení porušení povinností stanovených zákonem je upraveno zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“).

Z příloh žalobce soud zjistil, že dne 27.10.2009 pod č.j. SD-Dv/16759/2009 Městský úřad Přeštice, odbor správní a dopravní, sdělil žalobci, že ke dni 11.8.2009 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb. Podle výpisu z bodového hodnocení řidiče, vyhotoveného dne 5.11.2009, je aktuální stav bodového hodnocení žalobce 12 bodů; v historii bodového hodnocení je sub 1 uvedeno „11.08.2009, přestupek dle §22/1f 5 200/1990 Sb., Policie České republiky Plzeň, 5 bodů“. Dne 14.1.2010 žalobce podal návrh na obnovu řízení ve věci udělení blokové pokuty na místě nezaplacené ve výši 2.500,- Kč za přestupek na úseku proti BESIP, udělené policistou OOP Plzeň-střed dne 11.8.2009. Rozhodnutím ze dne 14.4.2010, čj. KRPP-84024/ČJ-2009-030517, policejní orgán OOP Plzeň-střed, Územní odbor vnější služby MŘ Plzeň, rozhodl, že návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí o přestupku ze dne 11.8.2009 v blokovém řízení, učiněném v souladu s § 84 zákona o přestupcích, se zamítá a obnova řízení se nepovoluje, neboť nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 10.6.2010, čj. KRPP-15212-2/ČJ-2010-0300DP, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor služby dopravní policie Plzeň, za použití § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí policejního orgánu OOP Plzeň-střed, Územního odboru vnější služby MŘ Plzeň, ze dne 14.4.2010, čj. KRPP-84024/ČJ-2009-030517 potvrdila.

V žalobě žalobce uplatnil celkem pět žalobních bodů:

1) Porušení práva žalobce na spravedlivý správní proces spočívající v tom, že nepravdivým tvrzením žalovaného, že žalobce údajně podepsal pokutový blok série NA 2007 č. A 2040992 ze dne 11.8.2009 bylo žalobci odejmuto právo na projednání přestupku v řádném správním řízení. Údajným podpisem žalobce na pokutovém bloku ztratil žalobce možnost projednat přestupek v řádném správním řízení a nemohl tedy vznášet námitky a navrhopvat důkazy k prokázání své nevin.

2) Porušení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil a pokutový blok série NA 2007 č. A 2040992 ze dne 11.8.2009 nepodepsal. Žalobce podal podle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. návrh na obnovu řízení, když důvodem bylo odborné vyjádření v oboru písmoznalectví specializace ruční písmo vypracovaný soudní znalkyní Mgr. Ninou

Trojanovou dne 3.1.2010. Závěr tohoto odborného vyjádření zní, že nelze přesně rozhodnout, zda podpis na pokutovém bloku série NA 2007 č. A 2040992 ze dne 11.8.2009 vyhotovil R.L. nar... Přichází v úvahu jako možný pisatel, ale nelze mu vyhotovení podpisu prokázat. Jestliže nelze podpis na pokutovém bloku žalobci prokázat, pak přestupek nebyl vyřešen v blokovém řízení a žalovaný byl povinen provést řádné správní řízení.

3) Porušení § 3 spr. ř., neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný vůbec nepřihlédl k závěrům odborného posouzení, resp. tyto závěry zcela překrucuje, když za relevantní považuje samotný text odborného vyjádření, ze kterého sám dovozuje závěry, které jsou v rozporu se závěry znalkyně. Rovněž tak nepřihlédl k výpovědím svědků D. a I., které hodnotí jako účelové, aniž by uvedl, na základě jaké skutečnosti a důkazu dospěl k takovému závěru. Žalovaný nepředložil žádný nezpochybnitelný důkaz o tom, že by se žalobce skutečně dopustil přestupku. Zasahující policisté S. a M. vypovídali velmi obecně, když jejich výpověď je nevěrohodná právě s ohledem na závěry odborného posouzení sporného podpisu.

4) Porušení § 7 odst. 1 spr. ř., neboť žalovaný nezajistil rovný přístup k dotčeným osobám a jeho postup nebyl nestranný. Žalovaný hodnotí výpovědi svědků D. a I. jako účelové, aniž by uvedl, na základě jaké skutečnosti a důkazu dospěl k takovému závěru. Naopak výpovědi zasahujících policistů S. a M. hodnotí jako věrohodné pouze na základě toho, že vykonávali postavení úřední osoby. Zcela však pomíjí závěry odborného posouzení, které je v rozporu s těmito výpověďmi.

5) Porušení § 49 odst. 1 spr. ř., neboť správní orgán I. stupně nařídil ve věci jednání, aniž by žalobce o tomto uvědomil. Správní orgán nařídil jednání na den 7.4.2010, kdy vyslechl svědka J.M. a na den 8.4.2010, kdy vyslechl svědka M.S., aniž by o tom podle § 49 odst. 1 spr. ř. uvědomil žalobce, a zkrátil jej tak na jeho procesních právech.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že je přesvědčen, že nedošlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Dle názoru žalovaného byl předmětný přestupek žalobce policisty Obvodního oddělení Policie ČR Plzeň-střed spolehlivě zjištěn, žalobce byl policisty seznámen při projednávání přestupku s jednáním, kterého se dopustil a žalobce s jeho vyřízením v blokovém řízení souhlasil. Pokud by žalobce s vyřízením přestupku v blokovém řízení nesouhlasil, policisté by tento přestupek oznámili příslušnému správnímu orgánu a předali mu jej k vyřízení. Policisté neměli žádný zájem na tom vyřešit přestupek pouze v blokovém řízení. V praxi policistů se jedná o rutinní záležitost. Velké množství osob podezřelých ze spáchání přestupku v dopravě nesouhlasí s jeho projednáním v blokovém řízení a tyto přestupky jsou pak standardně oznamovány a předávány k vyřízení příslušným správním orgánům. Ostatně o tomto svědčí i úřední záznamy zpracované policisty, kteří předmětný přestupek s žalobcem řešili. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce dne 11.8.2009 souhlasil s projednáním předmětného spolehlivě zjištěného přestupku v blokovém řízení, což stvrdil svým podpisem na pokutovém bloku.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán dále konstatuje, že v Odborném vyjádření z oboru písmoznalectví, specializace na ruční písmo, vypravovaném dne 3.1.2010, znalkyně Mgr. Nina Trojanová uvádí, že v případě podpisu na předmětném pokutovém bloku se jedná o grafický projev zcela nacvičeného druhu a ani za použití zvětšovací lupy nebyly při zkoumání podpisu nalezeny znaky svědčící pro technické padělání podpisu, nebyly nalezeny znaky nejistoty v podpisu, podpis byl vyhotovený středně rychle a znalkyně sporný podpis

hodnotí s ohledem na druh a charakter jako velmi obtížně zpracovatelný. Dále znalkyně dospěla k závěru, že sporný podpis na pokutovém bloku a srovnávací podpisy vykazují shodné a podobné znaky (sklon a rychlost, tvar vázanosti, koncová adjustace a její směr, základní způsob zjednodušení podpisu, směr základny, podtržení podpisu a nevyrovnané girlandy se zmenšením podpisu). Dle zjištěných shodných a podobných znaků zkoumaných podpisů pak znalkyně dospěla k závěru, že je jen málo pravděpodobné, že by popsane znaky mohly být jen následkem náhodné podobnosti při psaní podpisu stejného znění dvěma různými osobami. Z uvedených shodných znaků a podobností a zjištěných rozdílných znaků pak znalkyně dospěla k závěru, že žalobce přichází v úvahu jako možný pisatel, ale není to možné prokázat. Žalovaný je přesvědčen, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s výsledkem předmětného Odborného vyjádření, tento důkaz objektivně jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s ostatními opatřeními důkazy posoudil a na základě tohoto uceleného souboru důkazů, které navzájem nejsou nijak v rozporu, naopak ve vzájemných souvislostech tvoří ucelený a logický komplex, odpovídající reálnému skutkovému stavu, shledal, že předmětný přestupek žalobce byl policisty Obvodního oddělení Policie ČR Plzeň-střed spolehlivě zjištěn a žalobce s jeho vyřízením v blokovém řízení souhlasil.

K tvrzenému porušení ust. § 3 a 7 spr. ř. žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení byly objektivně, jednotlivě, i ve vzájemné souvislosti s ostatními opatřeními důkazy posouzeny veškeré provedené důkazy a na základě tohoto uceleného souboru důkazů, které navzájem nejsou nijak v rozporu, naopak ve vzájemných souvislostech tvoří ucelený a logický komplex, pak dospěl k závěru, že se žalovaný dopustil předmětného přestupku a tento byl v souladu s právními předpisy vyřešen v blokovém řízení, když žalobce s tímto postupem souhlasil. Žalovaný se naopak domnívá, že žalobcem tvrzené skutečnosti jsou ryze účelové, motivované snahou zvrátit rozhodnutí o pozbytí jeho řidičského oprávnění. K tvrzenému porušení ust. § 49 odst. 1 spr. ř. žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 12.4.2010 proběhlo za účasti žalobce a jeho zástupce jednání na Obvodním oddělení policie Plzeň-střed, na kterém byl žalobce seznámen se všemi provedenými důkazy v řízení. Pro provedení těchto důkazů byl žalobce dotázán, zda má po provedeném dokazování nějaké otázky, zda navrhuje doplnění provedených důkazů, či provedení nových důkazů a provedení opakovaného výsledku svědků či výsledk dalších svědků. Na toto žalobce uvedl, že nenavrhuje provedení dalších důkazů. Žalovaný připouští své pochybení, když neuvědomil žalobce o výsledku svědka J.M. a M.S., nicméně se domnívá, že toto opomenutí neznamenal, že by tím byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Žalobce, pokud se cítil zkrácen na svých právech, mohl při jednání konaného dne 12.4.2010 navrhnout, aby byli uvedení svědci znova vyslechnuti za jeho přítomnosti, což však žalobce neučinil.

Při jednání před soudem dne 3.8.2012 účastníci setrvali na svých výše uvedených argumentech. Zástupce žalobce přitom nabídl úvahu, že by se jevilo jako nelogické, aby za situace, kdy řidič nesouhlasí s vinou ze spáchání přestupku, podepisoval pokutový blok a veškeré své námitky by si připravoval až do kroků následných. Rovněž by nebylo logické, aby žalobce vědom si nesprávnosti svého postoje, mechanicky setrval na své obraně, kdy reálný efekt, kterého může svým postupem dosáhnout, se postupem času snižuje.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Ve smyslu § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce.

Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.

Podle § 100 odst. 1 spr. ř. řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

– 1 –

Soud se nejprve zabýval přípustností podané žaloby (*ex offio* i k námitce žalovaného správního orgánu).

Klíčové je tu zodpovězení otázky, jaké jsou možnosti [následné] obrany proti uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 až 86 zákona o přestupcích (podle správního řádu a ve správním soudnictví).

V tomto ohledu došel Nejvyšší správní soud postupně zejména k těmto názorům: „K žalobě o zrušení rozhodnutí správního orgánu, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy ve správním řízení, není dána žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Takovou žalobu je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučeno.“ [usnesení ze dne 30.10.2003, čj. 6 A 104/2002-40, k dispozici na www.nssoud.cz], „Pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s.ř.s.], tím spíše (*a minori ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.“ [rozsudek ze dne 29.12.2004, čj. 6 As 49/2003-46, publikovaný pod č.505/2005 Sb. NSS] a „Jestliže byl přestupek projednán v blokovém řízení podle § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je obnova řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 1967 z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou *sine qua non* tohoto řízení je souhlas obviněného se zjištěním přestupku a uložení sankce.“ [rozsudek ze dne 6.2.2008, čj. 3 As 58/2007-117, k dispozici na www.nssoud.cz].

Z těchto judikátů plyne, že proti [rozhodnutí o] uložení pokuty v blokovém řízení nelze podat ani žádost o obnovu řízení (§ 100 spr. ř.), ani žalobu ve správním soudnictví (§ 65 s.ř.s.); kdyby správní orgán možnost obnovy řízení připustil, ale žádost pro nesplnění podmínek obnovy zamítl, ani žaloba proti [rozhodnutí o odvolání proti] rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení by nebyla ve správním soudnictví přípustná. Jinak řečeno: podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu se pokutě uložené v blokovém řízení podle § 84 až 86 zákona o přestupcích (jejím důsledkům) nelze bránit ani instanční cestou, ani soudním přezkumem.

Výše uvedené však nepředstavuje jediné možné názory na obranu proti uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 až 86 zákona o přestupcích.

K názoru, který je odlišný od shora citovaných názorů, dospěl při svém rozhodování první senát Nejvyššího správního soudu. V souladu s § 17 odst. 1 s.ř.s. proto usnesením ze dne 22.9.2010, čj. 1 As 21/2010-47, postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

V části III.A tohoto usnesení, v níž pojednal o „obnově správního řízení o přestupku“, došel první senát Nejvyššího správního soudu k tomuto názoru: *„Správní řád (a to starý ani nový) žádnou výjimku z možnosti obnovy v případě blokových řízení nezná. Nepřípustnost obnovy řízení je pro tyto případy vytvořena teprve judikaturou zdejšího soudu. První senát nicméně nesdílí názor, že lze teprve soudcovskou cestou vytvořit takovouto výjimku, v podstatě namísto zákonodárce. První senát tu odkazuje na ústavněprávní zásadu „in dubio pro libertate“, podle níž je-li k dispozici vícero výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny). Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem Právě uvedená úvaha je o to významnější v této kauze, neboť jde o přestupkové právo, tedy správní trestání.“*

V části III.B uvedeného usnesení, v níž se zabýval „soudním přezkumem zamítnutí návrhu na povolení obnovy ve správním řízení“, došel první senát Nejvyššího správního soudu k tomuto názoru: *„Rozšířený senát se k obecným požadavkům na rozhodnutí [které se přezkoumává ve správním soudnictví] vyjádřil v podobné otázce v usnesení ze dne 26.6.2007, čj. 5 As 13/2006-51 takto: „ ... rozhodnutí“, které lze napadnout žalobou v řízení podle § 65 s.ř.s., je stabilní judikaturou charakterizováno tím, že bez ohledu na svou formální podobu zasahuje do subjektivních práv fyzické nebo právnické osoby ať již způsobem konstitutivním nebo deklaratorním (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Ten, kdo tvrdí, že takové rozhodnutí přímo zasáhlo do jeho práv (stanovilo mu povinnosti), je oprávněn k žalobě. Podle § 65 odst. 1 [s.ř.s.] je dále k žalobě legitimován také ten, kdo tvrdí, že v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí, jímž mu bylo zasaženo do práv, byla porušena jeho práva procesní.“ ... Ze spisového materiálu i povahy věci je zřejmé, že rozhodnutí, kterým je zamítnut návrh na obnovu řízení, představuje zásah do stěžovatelských subjektivních práv a povinností, a nelze je podřadit pod rozhodnutí striktně procesní povahy. První senát dospěl k názoru, že rozhodnutí, kterým správní orgán zamítl návrh na obnovu řízení, je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a je přezkoumatelné ve správním soudnictví.“*

V závěru usnesení o postoupení věci první senát Nejvyššího správního soudu navrhuje rozšířenému senátu, aby vyslovil závěr, podle něhož obnova řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. je možná i v případě přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, a aby přijal závěr, podle něhož je zamítnutí návrhu na obnovu správního řízení soudně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.

Současně zdejší soud upozorňuje na potřebu pečlivého studia argumentace užitě v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2010, čj. 1 As 21/2010-47 (k dispozici na www.nssoud.cz).

Z dostupných informací není patrné, že by rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již závěry prvního senátu akceptoval (ať už jako pravidlo nebo jako výjimku z pravidla v takových případech, kdy souhlas s blokovým řízením neměl dát účastník, nýbrž jeho bratr, či kdy účastník zpochybňuje pravost podpisu, jímž měl vyjádřit souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení).

Navzdory tomu samosoudce zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje a který plně sdílí odlišný názor prvního senátu Nejvyššího správního soudu, přistoupil k podané žalobě jako k návrhu přípustnému, neboť má za to, že proti uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 až 86 zákona o přestupcích se lze následně bránit žádostí o obnovu řízení (obecně nebo výjimečně) a že po (bezvýsledném) vyčerpání obnovy řízení na žádost účastníka lze podat přípustnou proti [rozhodnutí o odvolání proti] rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení.

– 2 –

Dále se soud soustředil na důvodnost podané žaloby.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Většina žalobcovým námitek míří do oblasti skutkových zjištění.

Soud tu zvláště zdůrazňuje požadavek hodnotit každý podklad pro vydání rozhodnutí jednotlivě a všechny podklady pro vydání rozhodnutí v jejich vzájemné souvislosti.

Ve svém odborném vyjádření z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, došla znalkyně Mgr. Nina Trojanová dne 3.1.2010 k výsledku, že kombinace nepominutelných podobností a shod s ne zcela shodnými a rozdílnými znaky v podstatě připouští tyto možnosti vzniku sporného podpisu, mezi nimiž nelze přesněji rozhodnout: a) Sporný podpis je krajní variantou pravého, neúmyslně či úmyslně komoleného podpisu R.L. vyhotoveného za změněných, neobvyklých nebo zhoršených podmínek nebo s cílem později popřít pravost podpisu. Při úmyslném komolení pisatel většinou změní nápadnou část podpisu, tedy iniciálu, zatímco méně nápadné znaky vykazují shodu. Úmyslné měnění může provázet i nižší rychlost psaní. Tuto variantu vzniku sporného podpisu nelze zcela vyloučit. R.L. přichází v úvahu jako možný pisatel. b) Sporný podpis je padělek vyhotovený se snahou o nápodobu vzoru

pravého podpisu R.L. Předpokládaným vzorem pro padělání podpisu je podpis v řidičském průkazu. Případný padělatel měl při nápodobě ztížené podmínky, neboť podpis na tomto dokladu je velmi nekvalitní, navíc je oproti běžným podpisům zmenšený. Nelze proto vyloučit, že nedokázal vysledovat techniku psaní iniciály, a proto se sporný podpis liší od běžných podpisů R.L. v technice psaní iniciály. Závěr znaleckého zkoumání je pak v tomto případě shrnut tak, že nelze přesněji rozhodnout, zda podpis na pokutovém bloku série NA/2007 č. A 2040992 ze dne 11.8.2009 vyhotovil R.L. Přichází v úvahu jako možný pisatel, ale nelze mu vyhotovení podpisu prokázat.

Správní orgány přijaly jako věrohodné výpovědi zasahujících policistů M.S. a J.M.

Je tudíž na místě dovolat se toho, jak se k otázce věrohodnosti výpovědí policistů staví konstantní soudní praxe. V rozsudku ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“.*

K tomu zdejší soud podotýká, že v přezkoumávané věci podle jeho názoru ani z podkladů pro vydání rozhodnutí, ani z postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí neplynou pochybnosti, že by výpovědi policistů, kteří byli v daném případě vyslechnuti jako svědci, měly být nevěrohodné, nepravdivé či nepřesvědčivé.

Naproti tomu výpovědi žalobcem navržených svědků paní V.D. a pana I.I. vyhodnotily správní orgány jako účelové s cílem, aby se pan L. vyhnul pozbytí řidičského oprávnění v souvislosti s dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů.

S tím lze v podstatě souhlasit. R.L. dne 12.4.2010 vypověděl, že jej zastavilo policejní auto, on ze svého vozidla vystoupil a šel k policistům. Policista mu sdělil, že projel křižovatku na červenou. Toto on rozhodně popřel, neboť si byl jist, že křižovatku projížděl a na semaforu svítilo světlo zelené barvy. Dále mu bylo sděleno, že dostane pokutu 2.500,- Kč a má podepsat pokutový blok. On řekl, že nic podepisovat nebude, neboť se ničeho nedopustil. Policista namítal, že celá věc je zaznamenána kamerovým systémem křižovatky a tam to bude

zřetelně vidět. Policista si pak vzal všechny jeho doklady, usedl do služebního vozidla a on se vrátil do svého vozidla. Asi po 20 minutách obdržel R. L. své doklady zpět s tím, že policista trval na svém, že jel na červenou a pohádky může povídat, kde chce, nic že nedokáže. Pak si vzal své doklady zpět a z místa kontroly odejel. R. L., jak vypověděl, vystoupil ze svého vozidla, pohovořil s policisty, předal jim doklady, vrátil se do svého vozidla a asi po 20 minutách dostal své doklady zpět, svědek I.I. však dne 25.3.2010 vypověděl, že celou věc policista řešil s panem L. poměrně delší dobu, svědek myslí tak skoro půl hodiny. R. L., jak vypověděl, vystoupil ze svého vozidla, policista mu sdělil, že projel křižovatku na červenou a že dostane pokutu 2.500,- Kč a že má podepsat pokutový blok, on dopravní přestupek rozhodně popřel a řekl, že nic podepisovat nebude, neboť se ničeho nedopustil, předal policistům doklady, vrátil se do svého vozidla a asi po 20 minutách dostal své doklady zpět s tím, že to policista okomentoval, svědkyně V. D. však dne 12.4.2010 vypověděla, že když pan L. vystoupil z vozidla a předložil policistům doklady ke kontrole, zaslechla rozhovor mezi panem L. a kontrolujícím policistou. V podstatě se jednalo o dohadování, kdy policista tvrdil, že pan L. projel křižovatku na červenou, pan L. zase tvrdil, že to není možné a že nic nepodepíše. Pan L. si pak sedl zpět do auta. Celá kontrola trvala tak asi 15-20 minut. Pan L. pak zase vystoupil z vozidla a převzal zpět své doklady., přitom svědkyně slyšela, že v rozčilení policistům sdělil, že nebude nic podepisovat ani nic platit, že se ničeho nedopustil. Svědek I. I. tedy nezaregistroval, že pan L. cca 20 minut seděl s nimi ve svém vozidle, svědkyně V. D. zase slyšela, že pan L. sděloval policistům, že nic podepisovat nebude při jejich prvním i druhém kontaktu, ačkoli samotný pan L. to uváděl jen pro případ jejich prvé rozmluvy.

Vzhledem k těmto rozporům ve výpovědích nelze nedospět k podezření, že žalobcovi spolujezdci, pokud vůbec byli v inkriminované době v předmětném vozidle, zřejmě při dopravní kontrole nevěnovali jednání řidiče náležitou pozornost a při pozdějším výsledku si události poněkud přibarvili s cílem pomoci žalobci.

Za tohoto stavu věci může soud toliko přitakat žalovanému správnímu orgánu v jeho přesvědčení, že žalobce dne 11.8.2009 souhlasil s projednáním předmětného spolehlivě zjištěného přestupku v blokovém řízení, což stvrdil svým podpisem na pokutovém bloku.

Na uvedeném nemohou nic změnit ani úvahy z oblasti logiky: podle názoru soudu s požadavky logiky více koresponduje úvaha, že policisté neměli žádný zájem na uvedeném způsobu vyřešení přestupku, jelikož pro ně vyřízení přestupku v blokovém řízení nepřestavuje žádnou výhodu oproti klasickému sepsání oznámení o podezření z přestupku a předání věci civilnímu správnímu orgánu, než úvaha žalobce, že není logické, aby řidič, který nesouhlasí s vinou ze spáchání přestupku, podepisoval pokutový blok a veškeré své námitky si připravoval až do kroků následných.

Soud se dále zabýval namítaným porušením § 7 odst. 1 spr. ř. K tomu třeba uvést, že svědci podle názoru soudu nepatří mezi dotčené osoby (vymezené v § 2 odst. 3 spr. ř.). Hodnotí-li správní orgán výpovědi jedněch svědků jako účelové a jiných svědků jako věrohodné (resp. má-li zcela pomíjet závěry odborného vyjádření), nemůže proto – už pojmově – nerespektovat zásadu rovnosti dotčených osob v jejich procesních právech (§ 7 odst. 1 věta první spr. ř.) a zásadu nestranného postupu vůči dotčeným osobám (§ 7 odst. 1

věta druhá spr. ř.), mohl by tak ovšem eventuálně porušit zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 spr. ř.). Že soud dospěl k tomu, že v daném případě ani k porušení této zásady nedošlo, je vyloženo výše.

Soud se konečně věnoval i namítanému porušení § 49 odst. 1 spr. ř., když správní orgán I. stupně neuvědomil žalobce o nařízených výsleších svědků J.M. (7.4.2010) a M.S. (8.4.2010).

Nemůže tu být sporu o tom, že správní orgán je povinen účastníka o ústním jednání, nařízeném např. za účelem výslechu svědka, uvědomit. Neučiní-li tak, zatíží svůj postup procesní vadou. Sporná zde tedy může být toliko intenzita takové vady řízení. Ta většinou záleží na okolnostech případu. K přezkoumávané věci se policista M.S. relativně podrobně vyjádřil v úředním záznamu ze dne 27.11.2009. Své stanovisko k věci sdělil v úředním záznamu ze dne 4.4.2010 i policista J.M. Při výslechu dne 7.4.2010 svědek J.M. vypověděl, že s odstupem doby si věc již vůbec nevybavuje, proto k tomu nemůže nyní nic uvést, a současně plně odkázal na úřední záznam, který na výzvu zpracovatele k celé věci sepsal dne 4.4.2010. Svědek M.S. při výslechu dne 8.4.2010 vypověděl, že k celé věci se již písemně vyjádřil koncem listopadu 2009. S odstupem doby si již detaily o celé věci nevybavuje, a proto nyní plně odkazuje na úřední záznam, který již jako vyjádření k celé věci sepsal dne 27.11.2009. Současně prohlašuje, že trvá na tom, že v dané věci byl přestupek i přestupce spolehlivě zjištěn a vzhledem k tomu, že přestupce na místě souhlasil s projednáním celé věci v blokovém řízení, byla mu udělena pokuta na místě nezaplacená. Svědek M.S. kategoricky odmítl jakékoli pochybení z jeho strany a současně popřel možnost, že by podpis na pokutovém bloku neučinil osobně přestupce na místě řešení přestupku či snad že by jej učinila jiná osoba. Dne 12.4.2010 bylo před správním orgánem I. stupně za účasti žalobce a jeho zástupce provedeno dokazování ve smyslu § 51 spr. ř. V průběhu tohoto úkonu byly přečteny rovněž svědecké výpovědi J.M. a M.S. V závěru uvedeného úkonu se žalobce vyjádřil tak, že nemá, co by více uvedl, a že nenavrhuje provedení žádných dalších důkazů.

Z řečeného tedy plyne, že v daném případě neuvědomění žalobce o výsleších svědků J.M. a M.S., nařízených na 7.4.2010 a 8.4.2010, představuje jen tzv. překlenutelnou procesní vadu, tj. pouze takovou vadu řízení, která nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je ostatně charakteristické, že žalobce ani v odvolání ani v žalobě ani nenaznačil, jaké otázky by těmto policistům při výslechu položil, resp. jak konkrétně byl neuvědoměním o jejich výslechu na svých právech zkrácen.

Vzhledem k uvedenému nebyl žádný žalobní bod soudem shledán důvodným.

– 3 –

Podle názoru soudu správní orgány v daném případě poněkud setřely hranici mezi řízením o povolení obnovy řízení [*iudicium rescindens*] jako prvním stadiem obnovy řízení (§ 100 spr. ř.) a obnoveným řízením [*iudicium rescissorium*] jako eventuálním druhým stadiem obnovy řízení (§ 102 spr. ř.).

Jelikož však tato skutečnost nebyla žalobcem namítána (a zřejmě by jí sotva mohl být zkrácen na svých právech), soud se touto záležitostí dále nezabýval a nevyvozoval z ní žádné závěry.

Lze tedy shrnout, že podle názoru samosoudce, který tuto věc projednával, je podaná žaloba sice přípustná, ale v mezích žalobních bodů není důvodná.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 3. srpna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová